

Un pour Depot de jour
le 11 - 4 - 38
Tirage was
etc

THUY HI

Tông-Giang nói dạn đáp:

— Quân pháp vô thân! hãy giam Lỗ Đầu-linh xuống Sơn lao, sáng mai nghị tội.

Bèn quát tả hữu bắt trời.

Bây giờ Lỗ trí Thâm hãy còn say lắm, thầy bọn lâu a chực bắt mình, chẳng nghĩ ngại gì cả, cầm ngay ghế ngồi quật vung tàn tán. Các vị đầu lĩnh phải xúm lại nắm tay chân cho lâu la trời lại.

Quân Sư Ngô Dụng bảo mọi người:

Việc này chắc không chỉ một Lỗ hiền đệ, tất còn nhiều người nấu rượu uống trộm, nếu không tra ra tất là cái mâm rối loạn trong sơn trại.

Bèn quay lại hỏi Lỗ trí Thâm:

— Hiền-đệ uống rượu với ai cứ nói thực, anh em sẽ giảm tội cho.

Lỗ trí Thâm nghĩ bụng: Nếu xưng ra tất Lý Qùi nặng tội hơn, vì y nấu rượu, ta chỉ uống thôi, tội ta chắc nhẹ bớt. Nhưng hẳn có lòng mời ta, nỡ nào xưng hẳn ra cho khổ hẳn! Chi bằng một mình ta chịu cả.

Liên lớn tiếng đáp:

— Thừa Quân sư! nấu rượu, uống rượu, một mình tôi! Quân sư cứ bắt tội một mình tôi là đủ!

Bây giờ giả sử Lỗ Hòa thượng đứng gần cửa ngoài, tất được ghe thấy một tiếng thờ dài sung sướng của một người vừa trút được khối nặng đè nén tâm can. Người này là người đã khiến cho Hòa thượng phạm vào phép quân. Người này là...Hắc toàn Phong Lý Qùi.

Sở là Lý Qùi đang ngủ vui, sức quân bộ hạ vào dựng dậy báo tin Lỗ trí Thâm hành hung bị bắt. Chàng hoảng sợ, mồ hôi toát ra đầm mình, tỉnh cả hơi rượu, vội lên đèn Tụ nghĩa sảnh lảng vảng ngoài cửa nghe ngóng Thầy Ngô Dụng tra hỏi Lỗ trí Thâm đã sợ, sau nghe Lỗ trí Thâm một mình nhận hết mọi tội. chàng yên lòng, lui về trại riêng.

Nói về Tông Giang sai quân đem Lỗ trí Thâm giam vào sơn trại rồi anh em giải tán. Tông Giang về phòng, trần trọc không ngủ cho đến canh thâu. Sau chàng trở dậy, mở tủ lấy một cây lệnh tiên, sẽ mở cửa phòng ra ngoài,

Bây giờ đã hết canh ba. Đêm đông. Một mặt trăng khuyết lạnh lẽo ném vầng sáng mờ nhạt xuống đỉnh Lương Sơn chìm ngọn trong màu sương.

Tông Giang một mình đến Sơn lao. Tên đầu mục coi nhà tù của sơn trại vội chạy ra quát hỏi. Tông Giang lên tiếng trả lời. Biết là đệ nhất đầu lĩnh, tên đầu mục vội chạy ra đón tiếp. Tông Giang ra hiệu cho tên đầu mục im tiếng, sai mở cửa ngục.

Cửa mở Tông Giang theo tên đầu mục dẫn lối bước vào trong, thấy tiếng ngáy vang động. Lỗ trí Thâm đang ngủ! Ngủ giấc ngủ ngon lành của người sông hôm nay chẳng cần biết đến ngày mai!

Tông Giang thở dài than rằng:

— Tiếc thay! một trang hảo hán.

Chàng bước đến bên mình Lỗ trí Thâm lay mạnh đánh thức giấc. Lỗ trí Thâm ngồi nhóm lên, quát:

Ai?

Tông Giang vỗ vai Trí Thâm nói:

— Tông Giang đây.

Lỗ trí Thâm hỏi:

— Đại huynh đến chôn này làm gì?

Tông Giang cất giọng buồn rầu đáp:

— Hiên diệt mặc vào vòng luật pháp, lại kháng cự thượng lệnh trước mặt mọi người, ngu huynh không thể bình vực được.

Lúc này bất đắc dĩ phải sai bắt giam hiên đệ, vì lúc này, ngu huynh đóng vai Chủ Soái, không thể không thể đứng đầu các vị anh hùng, Đại nghĩa tất vì sự rối loạn mà hỏng mất. Nhưng giờ, ngu huynh chỉ còn là người anh em kết nghĩa với hiên đệ. Ngu huynh đến đây coi

trời cho hiền đệ, mở ngực để hiền đệ xuống núi. Lệnh tiên đây, hiền đệ cầm lấy mà đi, nói là có việc cơ mật phải xuống thủy trại. Tới đó, sẽ có thuyền của ngu huynh sai chờ sẵn, chờ hiền đệ ra khỏi thủy bạc. Hiền đệ hãy đi phương khác nương mình may ra có ngày việc cũ qua đi sẽ lại cùng nhau đoàn tụ. Bằng cứ khăng khăng ở lại, đến sáng mai ngu huynh không thể vị tình riêng tây vị được.

Nói rồi cúi xuống cỡi trời cho Lỗ trí Thâm giắt ra khỏi nhà tù. Lỗ trí Thâm lẳng lẳng theo Tông Giang ra ngoài vừa đi vừa cúi đầu ngẫm nghĩ. Hồi lâu, chàng thở dài nói ;

Ngu đệ không thể chuộc lại lỗi này hay sao?

Tông Giang đáp :

Nếu ngày nay ngu huynh dung túng cho hiền đệ, anh em sẽ bất phục, như vậy sau này nếu có ai lại phạm phép người ta sẽ vin vào cớ đã tha hiền đệ mà làm sảng, quân lệnh còn thi hành làm sao được ! Chỉ bằng hiền đệ hãy chịu khuất mà đi, biết đâu chẳng nhân sự đi ấy mà được việc !

Lỗ trí Thâm than rằng ;

— Chỉ vì mua vui trong chèo lát, đến nỗi cùng anh em ly tán ! Ngu đệ lưu lạc một thân chẳng nói làm gì, chỉ tiếc thay đại nghĩa đã cùng tuyên thệ, mà nay đành đoạn ra đi ! Âu là đại huynh đi nghỉ để tiểu đệ về trại lấy khí giới rồi xuống núi

Bóng giăng lờ mờ soi dãy sơn trại trên núi đương ngủ im phăng phắc. Thình thoảng một tiếng mõ cầm canh ròn rã vang đưa xuống thung lũng. Tông Giang đứng đợi Lỗ trí Thâm về phòng lấy thiên trượng trở ra, rồi đưa cho cây lệnh tiễn cho Lỗ trí Thâm gạt nước mắt nói :

— Sắp tới cửa ải rồi. Thôi hiền đệ biết bụng cho ngu huynh, lên đường may mắn.

Hòa hòa thượng cúi chào huynh trưởng, rồi phăm phăm xuống núi. Tông Giang lưng thưng trở lên sơn trại giảng diệu buồn bã,

Lỗ trí Thâm đang cầm đầu giáo bước, bỗng ở chỗ rẽ ngang sườn núi một người cao lớn mặt đen vác đôi búa nhảy ra chắn ngang đường. Hòa thượng nhìn ra thì chính là Lý Quý.

Sô là Hắc toàn Phong sau khi lên xuống Tự nghĩa Sảnh nghe trộm các vị đầu lĩnh tra hỏi Lỗ trí Thâm xong rồi, chàng về trại riêng bàn - khoản không ngủ, nghĩ bụng:

— Vì ta mà Lỗ huynh mang lụy phải giam trời. Sáng mai chắc Lỗ huynh khó gỡ khỏi tội, vì xem ra ngày nay họ làm việc thẳng cánh. Ta phải nghĩ cách gì cứu bạn mới được.

Cách cứu bạn của Lý Quý cũng giản dị ! Chàng đợi đến lúc đêm đã gần tàn bốn bề yên tĩnh, mới vác đôi song phủ đi tới sơn lao định giết tên đầu mục coi nhà tù, cứu Lỗ trí Thâm ra rồi lên trên. Ngờ đâu vừa đến cửa ngục thì gặp Tông Giang. Lý Quý vội nấp sau một tảng đá. Rình biệt Tông Giang lên tha Lỗ trí Thâm, chàng bèn chạy về Sơn trại gói vội ít quần áo, bọc tiền bạc vào một khăn gói, đi lỏm tắt đứng chờ sẵn.

Bây giờ Lỗ trí Thâm trông thấy Lý Quý, liền mừng rỡ rằng :

— Vì nhà ngươi mà ta phải bỏ trốn đi, nhà ngươi còn ra đây nạt ta chắc.

Lý Quý nói :

— Đại huynh bỏ Sơn-trại mà đi, vậy cho tôi theo hầu.

Lỗ trí Thâm gắt :

— Ngươi còn cò theo để ám ảnh ta hay sao ? Về ngay ! Ta không khiên.

Nói rồi quay quá cật bước. Lý Quý lảng nhảng đi sau. Lỗ trí Thâm quay lại chừng mắt hỏi :

— Có phải ngươi cò ý quây rầy ta thì bảo,

Lý Quý nổi nóng lên mà rằng :

— Ô hay ! Tôi đã có lòng tốt bỏ chỗ yên thân này mà cùng Đại-huynh dân thân vào vòng luân lạc, để Đại huynh có người đỡ đầu khuya sớm. Đại huynh không biết bụng cho, cứ mắng đuổi hoài thực nhẫn tâm.

Lỗ trí Thâm cười nhạt nói :

— Nếu người có bụng tốt, thì đã không cò ép ta uống rượu đến nổi sinh ra chuyện này. Giờ còn từ từ vuốt đuôi.

Lý Quý nổi giận :

— Đại huynh là đồ vô-ơa ! vừa uống rượu của ta xong đã nói những câu bất nhân bất nghĩa !

Lỗ trí Thâm quát :

— Người bảo ai bất nhân ?

Hắc Toàn Phong cũng hét :

— Ta bảo người đây .

Lỗ trí Thâm lộ khí xung thiên, sẵn cây thiên trượng trong tay bèn dơ lên vút ngang đầu Lý Quý Lý Qui vội ngói thụp xuống tránh, cây thiên trượng đi vút qua mang tai chàng mặt đen. Hòa thượng lại thu đường còn thuận thế lia ngang đầu gọi bạn. Hắc toàn Phong nháy mắt về phía sau.

Đang lúc hơi men còn sót chưa tan, Lỗ trí Thâm vừa bực mình sẵn. bây giờ thấy người nóng bừng chỉ muốn gây sự. Nhân lúc Lý Quý áp đến sườn núi hết chỗ lùi, hòa thượng liền thích ngọn trượng giữa bụng.

Lý Quý tránh, lùi mãi phát càu, thét lên một tiếng húa song phủ vừa chém vừa nói .

Tôi đã nhường đại huynh ba hợp rồi, đại huynh vẫn không ngừng tay, vậy đừng trách Hắc toàn Phong này không nhân nhượng .

Mảnh trăng luôn qua kẻ mây soi rõ một trận kịch chiến. Hai tráng sĩ cùng say, một Thiên trượng hai búa sắt phang phau phát ra những tiếng loảng soảng .

Đánh đang hăng, bỗng từ trên một người rảo bước đi xuống, nói to lên rằng :

— Nhị vị hiền đệ hỡi ngừng tay. Có chi mà đem nhau xuống đây sờ sát như vậy.

Lý Quý tâm vốn không phải theo Lỗ trí Thâm để gây sự, nghe tiếng gọi vội nhảy ra ngoài vòng tranh đấu. Còn Lỗ trí Thâm lúc đó cũng biết mình quá nóng, thu cây thiền trượng lại, nhìn người vừa tới. Té ra người ấy chính là Quân Sư Ngô Dụng.

Hòa thượng hỏi:

— Quân Sư theo bắt tôi?

Ngô Dụng đáp!

— Không phải.

— Vậy quân sư theo tôi cùng đi?

— Cũng không phải!

— Thế quân sư xuống đây làm gì!

Ngô quân sư vượt bộ râu ba chòm, nhìn Lỗ Trí Thâm một cách thương hại, hồi lâu đáp:

— Vừa rồi gặp Tông đại-ca hỏi chuyện biết người thả trôi cho hiền đệ đi. Tôi định đèn ngục cũng một cái ý kiên: giúp hiền đệ đi lánh nạn. Tư tưởng người anh hùng gặp nhau ở chỗ đó. Bắt tội hiền đệ để nghiêm hiệu lệnh, phóng thích hiền đệ để trọn nghĩa bạn bè. Hiền đệ nên vui lòng hạ sơn. Nhưng Còn Hắc Toàn Phong đi đâu? Định bắt Lỗ hiền-đệ đem nộp lấy công hay sao?

Lý Quý vội cãi:

— Không phải! Không phải! Số là quân sư chưa biết đầu đuôi việc Lỗ-huỳnh say rượu đánh người. Nguyên tôi có nấu vụng được hộc rượu ngon, không muốn hưởng một mình, bèn mời ông bạn rượu tri kỷ của tôi đến đánh chén. Không ngờ xảy ra việc lớn. Lúc các anh em tra hỏi Lỗ huỳnh, người có bụng hào hiệp nhận hết tội lỗi một mình, tôi lấy làm bất nhiệm rằng vì tôi mà có người mang vạ. Mới định nửa đêm phá ngục, cứu bạn đi trốn. Nếu không tôi cũng liều một

thác đổ tạ lông Lỗ huynh, May sao đến ngục được thấy
Tông đại Ca đương mở cửa ngục. Tôi liền đi xuống đây
đợi sẵn để cùng Lỗ huynh từ biệt Lương Sơn. Nào ngờ
Đại huynh quá nóng, gắt hoài. đánh hoài, làm tôi bất đắc
dĩ phải thủ thân,

Ngô Dụng hỏi :

— Bây giờ Lý Quý định thế nào ?

Cùng Lỗ-huynh nếm mùi cay đắng, chia sẻ miếng
phong trần ! Đã giắt nhau vào vòng tội ác, vậy cùng chịu
chung số phận long đong. Mai sau, cơn giận của anh em
khuây dân, hai chúng tôi có lập được công trạng gì làm tăng
thanh giá Lương Sơn, bây giờ sẽ lại đem nhau về núi .
Bằng không được như thế thì buổi đêm nay Quân sư đưa
tiễn chúng tôi, suốt đời sẽ không bao giờ còn trông mặt,
nghe tiếng chúng tôi .

Những lời thâm thiết ở miệng một kẻ lỗ mãng nói ra
có vẻ chân thực, khiến Ngô Quân sư, Lỗ Hòa Thợng
cùng ngậm ngùi chua xót .

Nhưng tiếng hiệu canh của một đoàn quân tuần phòng
từ xa đưa lại giục lúc phân kỳ, Quân sư Ngô Dụng liền lên
tiếng bảo hai người :

— Các hiền đệ trùng-trình e lộ sự mật, liệu ra đi thôi.

Lỗ trí Thâm quay lại hỏi Lý Quý ;

— Nhưng hiền-đệ không có lệnh tiên vậy lấy chi mà
đi qua các cửa ải của sơn-trại ?

Lý Quý chợt tỉnh ngộ, kêu lên rằng ;

— Ủ mà tiểu đệ quên khuấy đi mất, làm thế nào bây giờ?

Lỗ trí Thâm nói :

— Nếu vậy Lý hiền đệ ở lại trên núi, ta đi một mình.
Hiền đệ vô tội, nếu Ngô Quân Sư không nói ra thì ai
biết rằng hiền đệ uống rượu mà ngại !

Lý Quý đáp :

— Không khi nào tôi để ngô huynh đi giang hồ, mà
tôi lại ở đây, an hưởng sự sung sướng. Chúc ta có

đi. Nếu có ai ngăn trở, tôi cho một búa là ổn thỏa.

Lỗ trí Thâm lắc đầu :

— Không được ! như thế lộ truyện mật, chúng ta không đi thoát đâu.

Hai người tranh biện nhau, Ngô Dụng chỉ đứng tùm tùm cười, Hồi lâu, quân sư nói :

— Các người đừng cãi nhau vô ích, đã có lệnh tiên đây rồi.

Bèn thò tay vào túi áo lấy ra một cây lệnh tiên đưa cho Lý Quỳ.

Lỗ trí Thâm hỏi :

Sao Quân Sư biết Lý Quỳ cũng đi mà đem sẵn lệnh tiên.

Ngô Dụng đáp :

— Cây lệnh tiên này không phải để cho Lý Quỳ. Nguyên tôi chưa biết Tông đại ca buông thả hiền đệ, định đem cây lệnh tiên này cho hiền đệ đi trốn.

May sao lại có ích lợi cho Hắc toàn Phong ! Thôi đã sẵn sàng, các hiền đệ lên đường đi.

Lỗ, Lý, hai người cúi đầu chào Ngô Dụng, rồi thông dong xuống núi. Đi một lúc tới cửa ải thứ nhất Mây tên lâu la xông ra ngăn cản. Hai người chia lệnh tiên ra, lớn tiếng mắng :

— Chúng ta có việc quân khẩn cấp, các người muốn mật lâu hay sao mà dám ra cản trở hành trình.

Bọn lâu la còn dùng dằng, toan bắt người đi thông báo với tướng giữ cửa hôm ấy là Lưu Đường, thì Lý Quỳ đã cầm hai búa đập vào nhau chan chát mà rằng :

— Chúng bay có mở cửa không?

Mây tên lâu la sợ hãi vội mở rộng cửa thành cho hai người ra ngoài. Lỗ Trí Thâm giắt Lý Quỳ rảo bước, nói :

— Chúng ta đi mau ! Vừa rồi hiền đệ cập tảo quá, chúng tạt sinh nghi đi báo, thắng chà Lưu Đường lúc này

cũng có mặt trên sơn trại, không khéo lại đuổi theo chúng ta bây giờ !

— Lý Quì phát câu lên mà rằng .

— Nó đuổi đại huynh để mặc tôi ! Tôi sợ Tổng đại ca chứ sợ thằng nào ! Giải đất này nhờ sức của đông anh em vào sinh ra tử mới giữ được vững vàng, mới gây được cơ đồ cường thịnh,

Nào phải của riêng thằng nào ! Tôi mà phát giận lên thì khó mà yên được. Mấy năm nay trong khi các đại huynh miệt mài ngày tháng trong cuộc vui, tôi chuyên rèn luyện thêm võ nghệ, đôi lưỡi búa này đã lâu chưa được uông máu người đương khát đây. Nói đoạn đứng dừng lại, dơ hai búa lên phía sơn trại mặt hầm hè, dáng điệu giữ tợn.

Bỗng thấy trên mặt tiêu thành đèn lửa sáng rực, tiếng công tiếng mõ vang âm ! Lỗ trí Thâm giật mình kinh sợ.

Bất tự rồi ! thằng cầu trệ Lưu, Đường đang nổi hiệu gọi quân để đuổi theo chúng ta. Chết tại hiên đệ quá nóng.

Bèn nắm tay Lý Quì định chạy. Lý Quì co tay lại, nói ;

— Can chi phải chạy ! Đại huynh giúp tôi một tay phang cho chúng nó mấy gậy giã rượu có thú không !

Lỗ trí Thâm gắt lên rằng :

— Hiên đệ lười thôi lắm ! Định đứng đây ăn vạ à !

Nắm áo Lý Quì lôi bừa đi. Lý Quì chạy theo vẫn lăm nhăm nguyên rứa luôn mồm.

Bỏ con đường chính phải qua hai cửa ải nữa, Lỗ trí Thâm kéo Lý Quì chạy ra lối tắt bên sườn núi. Lối ấy đầy những bụi rậm, đá nhọn. Hai người cứ đi trần, cành gai móc cả vào mặt mũi chân tay.

Len lối đèn non trông canh mới tới chân núi Lỗ-trí-Thâm đứng lại thở để cho cái bụng phệ được nghỉ ngơi giây lát. Trông lên sườn núi phía chính đạo, ải nhất ải nhì, ải ba, và sơn trại, đèn đuốc tung bừng như sao

xa tỏ ra rằng sự lên trôn của hai người đã bị bại lộ. Lỗ trí-Thâm cầu nhau báo Lý Quì :

— Hiên-đệ, không chừa tính hay gây sự thì làm công việc gì cũng hỏng bét! Bây giờ họ theo tìm, chóng chầy rồi cũng thấy ta, không có thuyền làm thế nào qua hồ bây giờ !

Lý Quì nói :

— Vừa rồi Tông đại ca có nói đã cho thuyền chờ sẵn sao không thấy? Ấu là ta thử đi vòng chân núi lại thủy trại xem sao.

Hai người lần theo bờ đá ven hồ, đi hồi lâu, bỗng nhìn lên trên núi, thấy đèn lửa tắt dần. Trong khoảnh khắc sấm trại lại biến hình vào trong bóng tối. Lý Quì ngờ ngác không hiểu, hỏi Lỗ-trí-Thâm :

— Sao lại thế? Sao đèn đuốc bỗng dưng đột sáng, rồi lại tắt dần đi vậy?

Lỗ trí Thâm đáp :

— Người ngu lắm chẳng biết chi cả! Chắc chúng sắp đuổi bọn ta thì có lệnh của Tông huynh hoặc Quân sư truyền thôi để mặc chúng ta tự do ra đi. Nhưng làm thế nào qua được vùng nước bây giờ!

Lý Quì nói :

Đại huynh cũng ngốc! Đã có lệnh truyền tha chúng ta thì tất có thuyền đưa chúng ta, lo gì! Đại huynh chờ xem!

Quả nhiên một lúc sau, Lý Quì reo lên rằng :

— Kia trông! Tôi nói có sai đâu! Đại huynh từ giã đừng bảo tôi ngu nữa nhé!

Một chiếc thuyền nhỏ có hai tên quân chèo ghé tới chân núi đón hai người, rồi lướt trên làn nước lập lánh ánh giăng mờ. Qua hồ, thuyền áp bờ cho hai người đổ bộ.

Bây giờ đã hết canh tư. Mảnh trăng khuyết chênh chênh cheo ngang mây dầy đôi xa, soi lờ mờ cảnh núi

cao, hồ rộng lúc đêm tàn. Hai người tân ngán trông lại nơi đã nương nấu nửa kiếp giang hồ, không báo nhau mà cùng phát ra một tiếng thở dài đều đặn. Cùng một nỗi cảm: buồn rầu, thương nhớ. Vì tuy hiệp cốt hào tình, Hòa thượng bụng phệ với trảng sĩ mặt đen cũng vẫn không tránh khỏi thường tình.

Và men rượu bỗng hơi tan hết rồi!

Lý Quỳ lên tiếng trước:

— Cát bước! Cát bước! Đất rộng trời cao, thân này bôn bề là nhà! Ta đi!

Lỗ trí Thâm gật đầu:

— Ừ thì đi. Nhưng đi đâu!

Lý Quỳ nói:

— Đã bảo bôn bề là nhà, sao còn nói đến những chữ « đi đâu? Đại Huynh cứ theo tôi! Tới đâu hay đó.

Theo bóng giăng tà, hai người rảo bước. Chẳng bao lâu phong cảnh Lương - Sơn - Bạc khuất hẳn phía chân trời sau. Về phía đông, mặt trời sắp mọc đã gửi những tia lửa hồng lên da trời phơn phớt.

Hai người đi mãi tới quá trưa, gặp một con sông nhỏ, nước lừ lừ chồi giữa hai bờ lau xập um tùm.

Lỗ trí Thâm bảo Lý Quỳ:

— Chúng ta cởi áo tắm cái, rồi lội sang bên kia tìm lồi đi về phủ Đại Danh.

Lý Quỳ gật đầu. Thề là một béo, một đen hai trảng sĩ, khóa thân nháy xuống vùng vẫy dưới dòng nước.

Tắm một lúc, hai người vừa toan lên lấy khăn gói quần áo để bơi sang bờ bên kia, thì trong đám lau xập xum xòa bỗng vẳng đưa ra một giọng hát lạnh lạnh ngân dài. Hai người lắng tai nghe bài hát:

Lững lờ nước chảy bên non,

Nước kia chảy mãi phải mòn đá xanh,

Cung vua dù vững như thành,

Thành kia có lúc tan tành như chơi . . .

Lý Quý cất tiếng gọi:

— Ai hát đó,

Một chiếc thuyền đứng đĩnh rẽ đám cỏ nước tới gần bên hai người. Lái thuyền, một ông lão đầu bạc phơ đương cầm chèo khuấy nước.

Ông lão trông thấy hai người có vẻ hung ác, rụt rề không dám tới gần. Lỗ trí Thâm biết ý nói:

— Cụ đừng nghi ngại. Chúng tôi toàn là người lương thiện cả. Người anh em đi với tôi tuy mặt mũi dữ tợn nhưng tính nết hiền lành như bụt. Còn tôi là kẻ tu hành. Chúng tôi đang sắp phải bơi qua sông sang bên kia, may có thuyền cụ, xin làm ơn cho sang nhờ.

Ông lão gật đầu, ghé thuyền cho hai người xuống, rồi hỏi:

— Hai vị tráng sĩ đi đâu?

Lý Quý đáp:

— Chúng tôi định xuống phủ Đại Danh, không biết đường đi có gần và dọc đường có hàng quán không, vì chúng tôi đói lắm. Từ sáng đến giờ chưa được ăn uống gì.

Ông lão đáp:

— Đây xuống Đại danh còn xa lắm, nhưng non một trăm dặm đường. Mà hàng quán rất ít, vì đây gần Lương Sơn Bạc, ít người đi lại.

Nhưng nếu đi thuyền thì rất chóng vì xuôi nước, chỉ độ sáng mai là tới Đại Danh. Mà đi thuyền gặp được nhiều bên nhỏ, có hàng quán bán rượu thịt.

Lý Quý vội hỏi:

— Cụ có thể làm ơn chớ giúp, chúng tôi xin đưa cụ lạng bạc để đánh chén.

Ông cụ cười nói:

— Rượu lão không cần phải có tiền mới có. Lão nhân cũng xuống Đại Danh chơi với người bà con, để lão chớ giúp cho.

Hai người mừng rỡ nhận lời. Ông già liền rẽ mái chèo, con thuyền theo dọc sông thuận nước thẳng xuôi xuống Đại Danh.

Lý, Lỗ vào ngồi nghỉ trong khoang. Bây giờ tuy giữa tiết đông, nhưng trời quang đãng, một mặt trời chói lại soi xuống lòng sông, hơi nước bốc lên, hai người cũng thấy nóng, bèn phanh áo nằm nghỉ?

Lý Quì đang thiu thiu sắp ngủ, bỗng Lỗ Trí Thâm lay giấy hỏi chuyện. Lý Quì gắt :

— Đại huynh để tôi ngủ, làm gì mà cứ nheo nhéo lên thế ?

Lỗ trí Thâm đáp :

— Chúng ta ngày nay đương lúc tiên thoái lương nan, phải định phương trâm mà đi. Hiền đệ chỉ biết ăn tục nói khoác, còn hành sự rất cầu thả. Bây giờ định về bắt chước bọn ngu dân, làm ăn lương thiện, hay ra thú xin đái tội lập công ?

Lý Quỳ ngồi nhóm giấy nói thực nhanh.

— Đại huynh bàn cách ấy bèn lắm ! Về làm ăn lương thiện ấy à ? Chúng nó có để yên cho ta đâu ! Nó nghi, nó rình, nó báo, nó lập kế hãm hại chúng ta, vì cái dị tượng của chúng ta khiến cho mọi người ai thấy cũng nghi bọn ta là hảo hán Lương Sơn Bạc. Chước ấy không ổn. Còn ra thú thì thà chết tôi cũng không ưng theo. Anh hùng Lương Sơn Bạc không biết đèn chữ hàng !

— Vậy ta sẽ làm gì ?

— Ta sẽ xuống thẳng Đông Kinh. Đền hấn chôn hang hổ, lại dễ dàu tung tích, vì chúng không khi nào ngờ là đầu lĩnh Lương Sơn Bạc dám tới Đông Kinh. Nhân ná ở đó ít lâu, ta sẽ tìm cơ hội hành thích phăng bọn Sá Kinh, Cao Câu, rồi giết quách Tông Hoàng Đề, đến thủ cấp về Lương Sơn Bạc chuộc tội !

Lỗ Trí Thâm cả cười mà rằng :

— Hiền đệ nói dễ dàng như lấy đồ trong túi vậy ? Tuy nhiên cũng là lời bạn khoái trá.

Ta cũng thử đi xem sao ! Có gì thì chỉ đèn mắt đầu là cùng chứ cần gì !

Hai người cùng cá cưỡi, gác chân lên bụng nhau nằm ngủ. quên rằng vừa thỏ lộ can trăng bên người lạ.

Chẳng bao lâu, tiếng ngáy vang âm trong khoang giữa tỏ ra rằng hai tráng sĩ ngủ một giấc ngủ của người vô lo vô lự, chẳng khác khi còn ở Lương Sơn.

Bỗng Lỗ trí Thâm vùng dậy kéo tai Lý Quỳ nói :

— Tỉnh mau .

Lý Quỳ ngáp dài một tiếng, dụi mắt hỏi ;

— Lại có việc gì mà ồn lên vậy ?

Lỗ trí Thâm chỉ ra ngoài cửa khoang nói :

— Hiên đệ thử lắng tai nghe xem .

Lý Quỳ lắng tai .

Bên ngoài, trong bầu không khí yên lặng, có tiếng mài dao quعن quet ghê rợn đảg sau lái .

(Còn nữa)

Tục Thủy Hử

Càng về sau càng ly kỳ. Đố các bạn đoán được kết cục hồi này ra sao ? Ai đoán trúng, gửi lại Imprimerie Lãng-Tuyết sẽ được thưởng 5 cuốn Tục Thủy Hử.

VUNG MAU ĐAO

Chuyện Xã Hội trình thám rất hay

Đã ra tới số **10, 3 xu**

DOI TRANG SI

(VIỆT NAM KIÊM HIỆP)

Đã ra tới số **7, 1 xu**

GIONG NUOC LU

Đã ra tới số **13, 2 xu**

10 Septembre

NGUOI NAU SAC

Muốn Người Nâu Sắc hoàn toàn là một bộ chuyện có giá trị nên không thể ra vào 25 Aout được [và] phải hoãn đến 10 Septembre để sửa soạn mong các bạn vui lòng chờ, đón xem.

M. Phuong Chau

Imp. Lang-Tayet 75 sông Tô Lịch Hanoi